

Publicerad 2006-06-16 12:05 av konstverk

dikt eller dikt, text eller text. sorgsam sanning.

cynismen, cynismen.

jag är en cynisk människa.

så där, nu är det sagt. jag ville inte detta men jag anser inte att min cynism är oberättigad. jag anser att människor är svin.

och kanske är jag det största svinet av alla, jag vet inte.

här under juninatten är jag helt utelämnad till mitt eget förakt.

till min inte riktigt perfekta hy, äckliga låar och onyanserade hårfärg.

det började med bitterhet. bitterhet för att romantiken aldrig dök upp. kärlek för mig har alltid bara varit förtärande, otillgängligt, fruktat. det har varit omöjligt, trånande, aldrig riktigt uppnått.

därför har jag blivit cynisk. jag är en cynisk människa.

jag är hon som sitter i baren med ett glas rödvin i hand och har så där lagomt underbar bronzing längs kindbenen, glimmande kedjor kring handleder och hals och så där svårt airbrushed. ibland lite svår och mystisk med ett par glasögon och hög kinakrage tillsammans med ett par sylvassa klackar som är redo att sparka vem som än kommer nära.

jag är den som inte släpper in någon, för rädslan att bli besviken, ledsen och svag. svagheten är min största rädsla. svagheten och förödmjukelsen.

men innerst inne bankar ett litet hjälplöst flickhjärta som drömmer om rosenblad utspridda i en sidenlakansdröm. innerst inne bankar ett hjärta försiktigt och viskar att hon saknar ett par ögon att förlora sig i. och jag avfärdar detta hjärta, låtsas som om det inte finns och aldrig funnits. jag har skapat hela min person kring att vara stark.

vilket bara är ett skal och kanske är jag inte ens cynisk utan bara rädd. rädd för allt och inget.

jag kanske inte alls är cynisk. cynism för mig är bitterhet, men är ändå styrka och lite jävlar anamma. det är lite power eftersom man kan avfärda utan att blicka tillbaka, eftersom man \"doesn't even go there\", sedan man redan räknat ut hur allt skall bli.

jag har säkert hundra krämer av olika slag på mitt bord. smink i stora massor, hårprodukter för tusenlappar, kläder i inte mindre än fyra garderober. jag har insmorda händer och peelat ansikte, jag har saltskrubbade vita blänktänder och guld-silver-guld i drivor. ändå har jag

absolut ingenting.

jag har ingen ihållande hand en juninatt då jag bara skulle behöva känna mig lite behövd. jag har aldrig haft

ett nummer som jag ivrigt väntat på på displayen, inget hjärta som får mig att hoppa jämfota såsom mitt får honom att göra detsamma.

jag är kärlekslös och cynisk, och jag vet att det är fy skam att inte tro på kärleken.

men den har ju aldrig trott på mig.

så styrka är inte alls styrka utan övergår i svaghet,

när man ger upp på till och med sig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren konstverk med Poeter.se id #8525 innehar upphovsrätten